

[Morten Lange.]

meningen, er det overordentlig letsindigt, at disse forhandlinger er ført, uden at disse store grupper af offentligt ansatte har været draget ind i forhandlingerne; sådan plejer man ikke at føre forhandlinger, sådan kan man naturligvis gøre det, men det er ikke sikkert, det er klogt — og ministre skal helst være kloge, det er i hvert fald en fordel for deres embedsførelse.

Der er nogle grænseområder tilbage, forsorgspersonale o. lign. Jeg skal her blot udtrykke håbet om, at disse kategorier af offentligt ansatte må få en god behandling under det videre forløb. Det er områder, som i højeste grad behøver en lønmæssig, skal vi sige inspiration for at trække de bedst mulige kræfter til sig, men hvor lønningerne hidtil har ligget på et sådant plan, at de ærlig talt ikke har været så forfærdelig attraktive.

Jeg skal endelig komme med nogle få bemærkninger om lovforslaget om de kirkelige lønninger. Jeg sagde før, at det var et meget fromt folketing; jeg bemærker, at kun en enkelt ordfører har været så from, at han også tog væsentlig højde for den kirkelige lovgivning. For mit eget vedkommende skal jeg sige, at her er tale om en forenkling af lønsystemet og det er selvfølgelig en forbedring, som vi må glæde os over; men jeg anser stadig denne lovgivning for i sit princip at være grundlovsstridig. Den pålægger skatteyderne, hvad enten de er troende, organiserede vantro eller tror på noget helt andet, at give deres bidrag til folkekirken. Jeg indrømmer dog, at grundloven selv har gjort sin overholdelse temmelig umulig, for der står et andet sted, at folkekirken som sådan skal understøttes af staten, og det kan være lidt svært at gøre begge dele på én gang.

Jeg forbeholder mig ret til under behandlingen af dette lovforslag at komme med sådanne ændringsforslag, som vil gøre det mere overensstemmende med det sigte, grundloven har, og jeg synes, det er blevet gjort væsentlig nemmere på grund af den forenkling, lovforslagets tekst er udtryk for. Jeg skal altså blot med det samme anmelde, at jeg anser en 60 pct.s dækning af lønningsudgifterne i folkekirken for at være en helt urimelig ordning, som folke-

tinget i virkeligheden for længst burde have skilt sig af med på passende vis.

Jeg forventer, at vi i udvalget ligesom i kommissionen får besøg af et væld af deputationer og enkeltpersoner, som kommer og vil påstå, at den klassificering, der foreligger i deres særlige tilfælde, er urimelig. Jeg er ikke i tvivl om, at sådan cirka alle, der møder frem, har en eller anden slags ret, og de vil naturligvis også med rimelighed kunne lægge deres krav frem for folketingsudvalget. Jeg er heller ikke i tvivl om, at vi, hvis vi havde haft yderligere tid, burde og kunne være kommet langt længere med en fornuftig og rimelig og ægte klassificering af tjenestemandstillingerne. Jeg konstaterer ligesom hr. Ivar Nørgaard, at der på visse områder er sket nærmest en forringelse. Jeg skal for mit eget beskedne professorområde sige, at dér havde vi i sin tid en svag opsplitelse; her er nu de sidste rester ædt, så professorerne er blevet en enhedsgruppe; det er selvfølgelig hyggeligt, men det er ikke den opsplitning, man havde stillet i udsigt, og som man altså heller ikke her har nået.

Jeg tror, der vil komme mange rimelige klager, men én ting må man gøre sig klar: der er blevet sagt, at nu skal vi lave et grundigt udvalgsarbejde. Lad os dog se realistisk på sagen, som den er. Skal disse love have gyldighed fra den 1. juli, kan vi lave et nødtørftigt, og jeg vil næsten sige sjusket udvalgsarbejde. Dette er ingen anke mod udvalgets udmærkede formand, som strider og slæber for at holde sammen på tingene; det skyldes simpelt hen, at der med en telefonbog som den, vi har fået forelagt som den tredje betænkning fra tjenestemandskommissionen, ikke på nogen måde kan laves et udtømmende, grundigt, omhyggeligt — hvilke superlativer man nu kan finde på — udvalgsarbejde i den tid, der er os til rådighed. Tjenestemændene må bære over med folketinget; alle de mange fejltagelser i kommissionens arbejde, som vi ikke kunne klare skærtorsdag morgen, klarer vi såmænd heller ikke inden grundlovsdag og heller ikke i ugen efter. Det er de hårde vilkår, og folketinget må bede tjenestemændene om at vise den overbærenhed, som hører til vores, skal vi sige lidt sjuskede fremfærd.